

Arrest

nr. 266 951 van 19 januari 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 28 mei 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 mei 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient op 22 oktober 2018 voor de eerste maal een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord op 5 november 2018. Op 30 november 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 21 januari 2020 met nummer X weigert de Raad zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

1.2. Op 17 februari 2020 dient de verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal verklaart op 30 november 2020 dit volgend verzoek niet-ontvankelijk.

1.3. Op 15 februari 2021 dient de verzoekende partij een derde verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal verklaart op 20 mei 2021 dit volgend verzoek niet-ontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing. Deze luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op (...)1978 in Valencia. U woonde de laatste vijftien jaar in Ciudad Valencia. U werkte als assistent in een apotheker en nadien nog zeven jaar als productiemedewerker en lasser voor het bedrijf (...). Toen u op 23 januari 2018 terug aan de slag wou gaan bij het bedrijf (...) bleek dat het bedrijf opgedoekt was en dat de eigenaar het land had verlaten. Hierdoor had u niet genoeg inkomen meer om eten te kopen voor u en uw jongste dochter SA met wie u samenwoonde. U had de dertienjarige S ook reeds van school weggehouden omdat ze er geen eten meer kreeg en omdat de leerkrachten minder dagen kwamen werken. Als gevolg van deze situatie vielen leerlingen flauw op school en werden ze er beroofd. U besloot om Venezuela te verlaten samen met uw jongste dochter om uw andere dochter DN, die reeds in de Dominicaanse Republiek verbleef met haar man, te vervoegen. U verliet Venezuela op 17 mei 2018 en reisde per vliegtuig naar de Dominicaanse Republiek waar u ongeveer vijf maanden verbleef. De man van uw dochter DN, genaamd HFAA (OV. xxx) reisde ongeveer zeven maanden geleden naar België om asiel aan te vragen. U werkte in de Dominicaanse Republiek door chocolade te verkopen op straat, terwijl uw jongste dochter SA zong op bussen. SA werd zwanger tijdens jullie verblijf op de Dominicaanse Republiek en is uitgerekend op 8 maart 2019. U besloot om ook de Dominicaanse Republiek te verlaten samen met uw jongste dochter SA. U verliet de Dominicaanse Republiek op 21 oktober 2018 en reisde per vliegtuig naar België waar u op 22 oktober 2018 aankwam. U diende meteen bij aankomst op de luchthaven van Zaventem samen met uw jongste dochter SA een verzoek om internationale bescherming in. U vreesde in geval van terugkeer naar Venezuela de onveiligheid en de slechte economische situatie. Daarnaast vreesde u bij terugkeer de slechte medische zorgen en ontbrekende middelen in Venezuela, meer bepaald voor uw jongste dochter SA die er zal moeten bevallen. Tot slot vreesde u ook bij terugkeer naar Venezuela als rijk te worden beschouwd en daardoor het slachtoffer te kunnen worden van ontvoeringen. Ter staving van uw verzoek legde u bij het CGVS voor: uw identiteitskaart en de geboorteakte van uw jongste dochter. Uw paspoort en dat van uw dochter werd ingehouden door de politie op de luchthaven van Zaventem.

Op 30 november 2018 nam de Commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de problemen die u aantoonde in het kader van uw verzoek om internationale bescherming voornamelijk van socio-economische en medische aard waren en de verschillende elementen die u aanhaalt onvoldoende ernstig van aard zijn en aldus niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. U tekende beroep aan tegen deze beslissing. Op 21 januari 2020 werd de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus u eveneens geweigerd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in haar arrest nr. 231 603. U diende geen cassatieberoep in tegen deze beslissing.

Zonder België te hebben verlaten, diende u op 17 februari 2020 een eerste volgend verzoek om internationale bescherming in. U stelt dat uw dochter ondertussen bevallen is van een dochtertje en dat het leven van u, uw dochter en uw kleindochter in Venezuela in gevaar is omdat de groeperingen jullie kunnen vermoorden, ontvoeren of martelen. U verwijst hiervoor naar het feit dat men denkt dat iedereen die in Europa is, geld heeft. U voegt toe dat er ondertussen verschillende familieleden overleden zijn. U verklaart dat het leven in Venezuela niets meer waard is en hoopt in België een werkvergunning te ontvangen.

Ter staving van uw huidig verzoek legt u volgende documenten neer: een WhatsApp bericht (d.d. 6/02/2020) van de buurvrouw van uw moeder waarin ze vermeldt dat uw moeder werd overvallen, de aangifte van deze diefstal (d.d. 7/02/2020) door uw moeder bij het CICPC, een WhatsApp bericht van de kerkgroep waarvan u lid was, waarin gesteld wordt dat ene EP afgeperst wordt in Orlando door ambtenaren uit Venezuela, een krantenartikel (d.d. 21/06/2020) en een Facebook screenshot over de moord op een vriend R, een krantenartikel van the Washington Post (d.d. 14/03/2019) en van Al Jazeera (d.d. 09/05/2019), beiden over de colectivos, een krantenartikel van VRT NWS (d.d. 08/08/2019) over vluchtelingen van El Salvador die in België asiel aanvragen, een document van UNCHR over bendegeweld, twee artikels van Human Right Watch en één artikel van Amnesty

International over de algemene situatie in Venezuela en verschillende foto's van uw moeder, zowel van haar huidige woonsituatie, als van haar verwonde arm.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient voorts vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet worden verklaard.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissarisgeneraal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige verzoek om internationale bescherming deels steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige verzoek hebt uiteengezet. Zo haalt u opnieuw aan dat u de groeperingen in Venezuela vreest omdat de opvatting is dat iedereen die zich in Europa bevindt, geld heeft. U vreest hiervoor voor het leven van u, uw dochter en uw kleindochter (verklaring volgend verzoek, d.d. 19/08/2020, vraag 16, vraag 19, vraag 20, vraag 22). In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de problemen die u kende omwille van een eenmalige diefstal en deelname aan een protest onvoldoende ernstig waren en uw verwijzing naar de algemene socio-economische en medische situatie in Venezuela niet ressorteerde onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Ook oordeelde het CGVS dat uit uw verklaringen geenszins bleek dat u bij terugkeer een verhoogd risico zouden lopen op ontvoering of beroving door criminele bendes, omwille van uw verblijf in Europa of omwille van gebeurtenissen in het verleden. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd in haar arrest 231 603 van 21 januari 2020. U stelde geen hoger beroep in tegen deze beslissing. Uw tweede verzoek om internationale bescherming d.d. 17 februari 2020 werd op 30 november 2020 niet-ontvankelijk verklaard aangezien u geen nieuwe elementen had aangebracht die de kans op een beschermingsstatuut aanzienlijk zouden verhogen. U had immers niet aangetoond gevisieerd te worden door de Venezolaanse groeperingen omwille van uw verblijf in Europa, daar er enkele tegenstrijdigheden bestonden tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten. Tot slot legde u verschillende rapporten en artikels neer om de algemene situatie in Venezuela aan te kaarten, zonder dit te concretiseren op uw persoonlijke situatie. Het louter verwijzen naar de algemene situatie volstaat dan ook niet om in aanmerking te komen voor een beschermingsstatuut. U ging niet in beroep tegen deze beslissing. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter naar dezelfde verklaringen verwijst en enkel bijkomende verklaringen aanhaalt die in het verlengde liggen daarvan, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van die aard om de vastgestelde beoordeling op te heffen.

Om uw stelling te staven dat de Venezolaanse groeperingen u zouden viseren omdat u zich in Europa bevindt, en men hierdoor denkt dat u geld heeft, legt u in het kader van uw tweede verzoek verschillende documenten neer omtrent de aanval op uw moeder (verklaring volgend verzoek, vraag 16). U verklaart hierover dat uw moeder meermaals werd aangevallen door de groeperingen omdat u zich in het buitenland bevindt (verklaring volgend verzoek, vraag 18). Wat betreft het WhatsApp-bericht dat u ontving van de buurvrouw van uw moeder, dient te worden gesteld dat het slechts één bericht

betreft en dit dan ook niet aantoont dat uw moeder meermaals werd benaderd door de groeperingen. Daarenboven is de inhoud van het bericht tegenstrijdig met uw verklaringen. In het bericht wordt er reeds gewag gemaakt van een aangifte, terwijl u in uw verklaringen stelt dat u uw moeder aanspoorde om klacht neer te leggen nadat u van het incident door uw buurvrouw op de hoogte werd gesteld (verklaringen volgend verzoek, vraag 18). Uit dit bericht blijkt dan ook duidelijk het gesolliciteerd karakter. Om deze diefstal aan te tonen legt u eveneens het bewijs neer van de aangifte bij de Cuerpo de Investigaciones Científicas, Penales y Criminalísticas (CICPC) (verklaring volgend verzoek, vraag 18). Het feit dat de klacht werd genoteerd toont aan dat men naar het verhaal van uw moeder heeft geluisterd. Dat de daders van de diefstal niet werden gepakt kan om allerlei redenen zijn, en toont nog niet meteen aan dat er sprake is van corruptie, zoals door u geopperd. Wat betreft de klacht, nota bene een kopie, van uw moeder moet er eveneens op gewezen worden dat dit stuk objectieve bewijswaarde mist aangezien de verklaringen afgelegd werden door uw moeder. U verklaart vervolgens dat uw moeder werd verwond aan haar arm, en legt hiervan een foto neer. Echter, op deze foto is enkel uw moeder te zien met een verband rond haar hand. De foto toont niet aan welke verwondingen, in welke omstandigheden uw moeder deze verwondingen opliep of dat uw moeder deze verwondingen zou hebben opgelopen door de colectivos. Daarenboven stelt u dat uw moeder moest verhuizen naar San Carlos naar aanleiding van doodsb bedreigingen van de groeperingen (verklaringen volgend verzoek, vraag 18). Om dit te staven legt u meerdere foto's neer van haar huidige leefomstandigheden. Echter, nergens toont u aan dat het huis op de foto's eigendom is van uw moeder. U legt geen enkel ander document neer om aan te tonen dat uw moeder daadwerkelijk verhuisd is. Wat er ook van zij, indien uw moeder effectief is verhuisd, is het daarenboven ook niet aangetoond dat dit door toedoen van de colectivos is of door het feit dat ze blijvend gevisieerd werd omdat u in het buitenland verbleef. Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er geconcludeerd worden dat u niet heeft aangetoond dat uw moeder werd aangevallen omdat u of uw dochter in het buitenland verblijven. Hoe dan ook betreft deze diefstal een feit van gemeenrechtelijke aard dat buiten het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie valt. Deze documenten ondersteunen dan ook geenszins uw verklaring dat men denkt dat u geld heeft omdat u in Europa verblijft (verklaring volgend verzoek, vraag 16). Dit betreft een blote bewering die u niet hard kan maken. In het kader van het arrest van de RvV werd hier bovendien gesteld dat u of uw dochter niet in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stonden voor hun komst naar België en er dus geen verhoogd risico is bij een terugkeer naar Venezuela.

Vervolgens legt u in het kader van uw tweede verzoek verschillende documenten neer die uw bewering moeten staven dat het leven in Venezuela niets waard is en dat de situatie in Venezuela verslechterd is in vergelijking met uw vorige aanvraag (verklaring volgend verzoek, vraag 18).

Zo legt u een artikel van The Washington Post en Al Jazeera neer. Beiden handelen over de colectivos, die loyaal zijn aan president Maduro. U wilt met deze artikels aantonen dat u geen bescherming kan krijgen in Venezuela (verklaring volgend verzoek, vraag 18). In de artikels wordt er gewag gemaakt van enkele incidenten met colectivos, die vooral optreden tegen de opposanten. Gelet op het feit dat u nooit actief bent geweest voor een politieke partij, noch familieleden had die politiek actief waren of deelnamen aan een campagne, en gelet op uw eenmalige deelname aan een demonstratie (notities persoonlijk onderhoud, d.d. 05/11/2018, CGVS, p. 7 – 9), kan niet worden besloten dat u een politiek profiel van opposante heeft. Aldus verwijzen bovenstaande artikelen naar de algemene situatie en tonen deze geenszins aan dat u persoonlijk gevisieerd zou zijn door de groeperingen en bij terugkeer vervolging dient te vrezen.

Wat betreft het rapport van UNHCR uit 2010, handelend over het onderwerp 'bendegeweld' dient te worden gesteld dat dit document niet specifiek betrekking heeft op bendegeweld in Venezuela, maar het onderwerp algemeen besproken wordt. Wat betreft de gearceerde onderdelen, dient te worden gesteld dat het CGVS op zich erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat er veel landgenoten van u Venezuela hebben verlaten zoals u aanhaalt (verklaring volgend verzoek, vraag 18), doch blijkt uit de aard en/of de vorm waarin crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. Zoals reeds werd aangetoond heeft u geen politiek profiel van opposant, alsook heeft de RvV in haar arrest geconcludeerd dat u niet specifiek meer in het vizier van de autoriteiten, en aldus de bendes bent gekomen. Zoals in het rapport ook wordt gesteld zijn er meerdere factoren van belang bij het bepalen of er al dan niet nood is aan internationale bescherming. Elk verzoek om internationale bescherming dient beoordeeld te worden op basis van zijn eigen merites, alsook is het van belang om de individuele omstandigheden van elke zaak te onderzoeken. U maakt nergens gewag dat u rechtstreeks het slachtoffer zou zijn geweest van de groeperingen. Dat u zich voor de diefstal ten aanzien van uw moeder steunt op het motief van aanzien te worden als iemand met geld omdat u in Europa verblijft (verklaring volgend verzoek, vraag 16), dient te worden gesteld dat dit reeds afgedaan

werd als een blote bewering die u niet hard kan maken, alsook heeft u niet aangetoond dat dit het werk zou zijn van de groepering. Het louter verwijzen naar een algemene situatie volstaat dan ook niet om in aanmerking te komen voor internationale bescherming.

Vervolgens legt u ook een WhatsApp-bericht neer over EP, een Venezolaan die naar Orlando verhuisde en daar werd afgeperst door het CICPC, en een krantenartikel en Facebook screenshot over de moord op uw vriend RDG. Hoe betreurenswaardig beide incidenten ook zijn, u toont geenszins een link aan met uw persoonlijke situatie in Venezuela. Deze verwijzingen laten dan ook geen nieuw licht schijnen op de eerder gedane beoordeling van het CGVS en de RvV betreffende uw verzoek om internationale bescherming.

Wat betreft het artikel van VRT NWS over Salvadoranen op de vlucht voor bendegeweld dient te worden gesteld dat het artikel verwijst naar de situatie in El Salvador en geen betrekking heeft op de situatie in Venezuela, ongeacht uw bewering dat in El Salvador hetzelfde gebeurt als in Venezuela en Salvadoranen wel erkend worden (verklaring volgend verzoek, vraag 18). Een verzoek om internationale bescherming dient te worden beoordeeld ten aanzien van het land van herkomst, in casu Venezuela.

Tot slot legt u nog enkele artikels neer verwijzend naar de algemene situatie op vlak van politiek, gezondheid en voedselvoorziening. U legt een link naar een artikel van Human Rights Watch (HRW) – Events of 2018 neer, alsook een link naar een rapport van HRW – Venezuela's Humanitarian Emergency. Daarin benadrukt u het feit dat er ondervoeding is bij kinderen onder de vijf jaar en dat er een lage vaccinatiegraad is voor kinderen. Vervolgens verwijst u met een link naar een artikel van Amnesty International – Venezuela 2017/2018 en 2019 waar u eveneens de voedsel- en gezondheids crisis, meer specifiek ondervoeding voor jongere kinderen en kindersterfte, benadrukt. U verwijst vervolgens nog met een link naar een artikel van Amnesty International – Venezuela: Unattended health rights crisis is forcing thousands to flee. Over dit artikel dient te worden geconcludeerd dat u dit reeds neerlegde in het kader van uw beroepsprocedure van RvV. Dit betreffen echter allen artikels die verwijzen naar de algemene situatie in Venezuela. De benadrukte onderdelen van deze artikels hebben louter betrekking op uw socio-economische motieven, en meer specifiek verwijzend naar de gezondheidssituatie, die zoals in het arrest van de RvV werd gesteld, geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, zijnde ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Om als vluchteling te worden erkend, dient u immers aan te tonen dat u vervolgd werd om één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen vermelde redenen. In de mate dat u verwijst naar de gezondheidssituatie, waarover u overigens verklaart in goede gezondheid te verkeren (verklaring volgend verzoek, vraag 12), wijst het CGVS er op dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Betreffende de verwijzing naar uw dochter en haar pasgeboren kind (verklaring volgend verzoek, vraag 16), dient te worden opgemerkt dat uw dochter GPSA (OV xxx) op 17 februari 2020 een eigen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in België. Zoals eerder aangehaald wordt elk verzoek om internationale bescherming op basis van zijn eigen merites rekening houdend met de individuele omstandigheden van de verzoeker beoordeeld.

In het kader van uw huidige verzoek legt u aldus geen verklaringen af of legt u geen documenten neer die een ander licht zouden kunnen werpen op de eerder gedane vaststellingen door het CGVS en de RvV in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets>, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Uit uw verklaringen blijkt weliswaar dat u de economische omstandigheden in Venezuela vreest. U stelt namelijk dat het leven in Venezuela niets waard is (verklaring volgend verzoek, vraag 18). Echter, zoals in het kader van uw eerste verzoek aangetoond door het CGVS en bevestigd door de RvV, blijkt uit uw verklaringen dat u in Venezuela steeds gewerkt heeft, maar u op 23 januari 2018 plots zonder werk viel (CGVS, p. 6, p. 8). U werkte voordien onder andere ook als assistent in een apotheek en als lasser (CGVS, p. 6, p. 8). Daarnaast beschikt u in Venezuela nog over een netwerk dat u bij terugkeer kan opvangen. Uw moeder werkt als schoonmaakster in een dienstencentrum (CGVS, p. 4). Uw broer werkt als klusjesman bij een transportbedrijf en uw zus werkt in een school (CGVS, p. 4 – 5). In Venezuela kreeg u overigens steun van uw zoon in Chili en uw dochter die in Portugal verblijft (CGVS, p. 10). Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ loopt. Bijgevolg oordeelde het CGVS en de RvV reeds in het kader van uw eerste verzoek dat niet kan worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenschappelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven immers geen blijk van burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenschappelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.2. Vooreerst benadrukt de verzoekende partij haar vrees voor de criminele groeperingen actief in Venezuela. In dit onderdeel gaat de verzoekende partij in op de veiligheidssituatie in Venezuela. Ze citeert uit landeninformatie. Vervolgens stelt de verzoekende partij *in concreto* dat: "Verzoekster loopt bij terugkeer naar Venezuela een reëel risico om ontvoerd te worden en vermoord te worden door de criminele groeperingen. De criminele groeperingen zijn er van op de hoogte dat ze in Europa is. Ze vreest ervoor dat de groeperingen haar zullen beschuldigen van het hebben van veel geld. Mensen van buiten Europa gaan er van uit dat mensen in Europa veel geld hebben. De politie wordt er zelfs van verdacht een rol te spelen bij veel ontvoeringen, wat helpt verklaren waarom het probleem moeilijk te meten is. Het CG VS verklaart dat verzoekster het niet aannemelijk kan maken dat haar neef [E. P. P.] vermoord werd door groeperingen. Het CGVS verklaart in haar beslissing het volgende: "Op dit screenshot is een kist te zien, met daarnaast een foto van een persoon. De begeleidende tekst drukt vooral het verdriet uit van [O. B.], de persoon die de begrafenis gedeeld heeft op haar sociale media. Er wordt echter geen melding gemaakt van de naam van de overledene. ... u heeft op geen enkele manier aangetoond dat de man op de foto uw neef [E.] betreft, of dat [E.] daadwerkelijk uw neef is. Ook zegt deze foto allerminst iets over de daadwerkelijke doodsoorzaak van de persoon in kwestie..."

Verzoekster had enkel een screenshot van de begrafenis van haar neef kunnen voorleggen. Ze had op dat moment geen ander bewijs om te kunnen leveren. In heel Venezuela vinden ergewelddadige misdrijven en ontvoeringen plaats. Het is een uiterst onveilig land. Het land heeft het hoogste moordcijfer ter wereld. Het risico op ontvoering tegen losgeld is hoog. Voor Venezolanen zijn ontvoeringen gewoon zakelijk.

Er dient dan ook benadrukt te worden dat de voordeel van de twijfel van toepassing kan zijn."

3. Aanvullende nota

De verwerende partij maakt op 2 december 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Venezuela wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- COI Focus “Venezuela: situatieschets” van 28 april 2021;
- EASO “Venezuela Country Focus” van augustus 2020.

4. Beoordeling

4.1. Juridisch kader

4.1.1. De bestreden beslissingen steunen artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Voormeld artikel geeft aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 40, lid 2 van richtlijn 2013/32 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32). Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de formulering van artikel 40 van richtlijn 2013/32 geen verduidelijking van het begrip “nieuwe elementen of bevindingen” ter staving van een volgend verzoek bevat.

Bijgevolg is de Raad gehouden tot een richtlijnconforme uitlegging van deze nationale wetsbepaling. De Raad dient in het kader hiervan tevens rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het betrokken Unierecht heeft gegeven (zie onder meer HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, punt 48). De uitlegging die het Hof van Justitie krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

In het arrest van 10 juni 2021 in de zaak C- 921/19 zet het Hof van Justitie uiteen dat artikel 40, leden 2 en 3 van richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Daarenboven omvat de eerste stap eveneens twee fasen, waarbij in elk fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht. Aldus bepaalt artikel 40, lid 2 van richtlijn 2013/32 in de eerste fase dat, om krachtens artikel 33, lid 2, onder d) een beslissing over de ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming te nemen, een volgend verzoek eerst aan een voorafgaand onderzoek wordt onderworpen om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd in verband met de behandeling van de vraag of hij krachtens

richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Het Hof preciseert dat slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn. In deze fase wordt dan nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Bijgevolg dient te zijn voldaan aan beide ontvankelijkheidsvoorwaarden opdat het volgende verzoek verder ten gronde wordt behandeld overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn, maar dit neemt niet weg dat het gaat om onderscheiden voorwaarden die niet met elkaar mogen worden verward. Het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of bevindingen in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet, beperkt dient te blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of bevindingen ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd.

4.1.2. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.2. Onderzoek van de nieuwe elementen

4.2.1. Bij haar eerste verzoek om internationale bescherming verwees verzoekster naar de algemene situatie in Venezuela, met name de onveiligheid, de slechte socio-economische situatie en het gebrek aan medische zorg voor haar dochter. Ook haalde de verzoekende partij haar verblijf in Europa aan, en het gegeven dat zij hierdoor als welstellend beschouwd wordt als reden aan waarom ze in Venezuela vrees vervolgd te worden. In het arrest van 21 januari 2020 met nummer 231 603 oordeelt de Raad dat (i) geenszins blijkt dat de verzoekende partij het profiel heeft van politiek opposant, (ii) de verzoekende partij weliswaar het slachtoffer geweest is van een diefstal en dat dit kadert in de algemene veiligheidssituatie die Venezuela kenmerkt, maar kan bezwaarlijk een nood aan internationale bescherming rechtvaardigen, (iii) de algemene socio-economische situatie in Venezuela geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, zijnde ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep en dat om als vluchteling te worden erkend, dient de verzoekende partij aan te tonen dat zij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, (iv) dat *“Wat betreft verzoeksters’ vrees om bij terugkeer problemen te kennen omdat zij in het buitenland verbleven hebben en er een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend, dient vooreerst te worden vastgesteld dat uit alle toegevoegde landeninformatie blijkt dat honderdduizenden*

Venezolanen naar het buitenland (al dan niet voor korte tijd) vertrokken. Voorts wordt niet bekendgemaakt dat verzoeksters een verzoek om internationale bescherming zouden hebben ingediend tenzij verzoeksters dit uit eigen initiatief wel ruchtbaar maken. Hoe dan ook terugkeerders kunnen mogelijk gescreend en ondervraagd worden over hun bedrijvigheid in het buitenland, de redenen waarom zij Venezuela verlaten hebben, dan wel er naar terugkeren. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Uit de informatie door verwerende partij toegevoegd bij aanvullende nota van 17 januari 2019 (COI Focus "Venezuela: le retour des ressortissants vénézuéliens" van 10 januari 2019) blijkt immers niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar Venezuela louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. De behandeling die een afgewezen asiëlzoeker te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die ervan verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden om hun oppositie bekend waren, of waarvan vermoed wordt dat hun politieke de opvattingen de Venezolaanse regering kan ondermijnen. Uit de beoordeling van verzoeksters hun verklaringen blijkt duidelijk dat zij geen dergelijk profiel hebben. Immers, het gegeven dat verzoekster F. niet naar vergaderingen ging op gemeentelijk niveau (notities, p. 8) en daardoor geen voedselpakketten meer kreeg is niet zwaarwichtig genoeg om door de nationale overheid van Venezuela geïsoleerd te worden (zie supra). Evenmin tonen verzoeksters aan dat het nalaten voedselpakketten te halen een uitzonderlijke situatie is. Bovendien verklaarde verzoekster F. dat haar zus, die in eerste instantie geen voedselpakketten meer kreeg omwille van haar afwezigheid op politieke activiteiten, uiteindelijk toch op de hulp kon rekenen van de overheid toen bleek dat ze kanker had (notities, p. 10-11). Daarnaast blijkt uit de verklaringen van verzoekster F. geenszins dat zij of haar dochter, verzoekster S.A., voor hun komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stonden, wel integendeel."; (v) dat de individuele omstandigheden van de verzoekende partij in het licht van de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela niet toelaten te concluderen dat er in hoofde van de verzoekende partij sprake is van een schending van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet; (vi) dat in het kader van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet in Venezuela geen gewapend conflict is. Tegen dit arrest van de Raad werd geen cassatieberoep ingediend. Aldus heeft voormeld arrest kracht van gewijsde.

Bij haar tweede verzoek om internationale bescherming heeft de commissaris-generaal beslist dat de verzoekende partij geen nieuwe elementen aangebracht heeft in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet daar (i) de verzoekende partij niet aangetoond heeft door de Venezolaanse groeperingen omwille van haar verblijf in Europa geïsoleerd te zijn omdat er tegenstrijdigheden bestonden tussen haar verklaringen en de bijgebrachte documenten, (ii) de verzoekende partij verschillende rapporten en artikels neergelegd heeft om de algemene situatie in Venezuela aan te kaarten, zonder deze te concretiseren op haar situatie. Tegen deze beslissing werd geen beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze beslissing van de commissaris-generaal is aldus definitief.

De verzoekende partij betoogt in het kader van haar derde verzoek om internationale bescherming dat ze niet kan terugkeren naar Venezuela daar ze voor haar leven vreest omwille van de problemen met de 'groeperingen', daar haar neef E.P.P. door hen werd vermoord. De verzoekende partij verklaart dat hij samen met haar andere neef J.S.P. bedreigd en ontvoerd werd, maar dat J.S.P. kon ontsnappen. De verzoekende partij stelt dat de 'groepering' 5000 dollar van hen eiste, en nadien ook van haar zus daar ze op de hoogte waren dat verzoekster in Europa verbleef. Daarom heeft haar zus een klacht ingediend en is ze verhuisd. De verzoekende partij vreest dat men haar van rijkdom zullen verdenken daar ze in Europa verblijft. De verzoekende partij verklaart dat haar dochter opnieuw zwanger is en wil haar dochter niet achterlaten daar haar partner haar slecht behandelt.

Ter staving van haar derde verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij de volgende documenten neer: een screenshot van de begrafenis van haar neef E., het Portugese verblijfsdocument van haar dochter D.N.G.P., de Belgische verblijfsdocumenten van haar andere dochter, D.N.G.P., haar zoon en partner.

4.2.2. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekster in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.2.3. De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

4.2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt omstandig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal tot zijn besluit komt.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bijbrengt die de desbetreffende motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat zij geen nieuwe elementen of feiten heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om voormelde motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij in gebreke blijft.

Op basis van de geactualiseerde landeninformatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, waaronder de algemene landeninformatie die verzoekster in haar verzoekschrift aanhaalt, dringt zich heden eenzelfde conclusie op. In de landeninformatie kan niet worden gelezen dat er sprake zou zijn van een systematische vervolging van personen louter omwille van hun lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij, hun rol in de oppositie, vanwege hun kritiek of omwille van hun deelname aan demonstraties of betogingen tegen het Venezolaanse regime. Veeleer blijkt dat het risico op vervolging verschilt naargelang het profiel en de individuele omstandigheden.

De Raad herinnert er dan ook aan dat het loutere gegeven dat verzoekster valt onder een bepaald profiel of in mindere of meerdere mate politiek actief was, niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak. Het is aan verzoekster om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat zij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Het risico moet individueel en dus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoekster zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela, zoals deze blijken uit objectieve bronnen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met de nieuwe elementen en verklaringen die verzoekster aanbracht in het kader van haar huidig volgend beschermingsverzoek en dat hij deze zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Hij komt op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot deze nieuwe elementen en verklaringen van verzoekster vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoekster slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen.

Met betrekking tot de verklaringen die verzoekster aflegt, stelt de commissaris-generaal terecht vast dat *“Om uw stelling te staven dat de Venezolaanse groeperingen u zouden viseren omdat u zich in Europa bevindt, en men hierdoor denkt dat u geld heeft, legt u in het kader van uw tweede verzoek verschillende documenten neer omtrent de aanval op uw moeder (verklaring volgend verzoek, vraag 16). U verklaart hierover dat uw moeder meermaals werd aangevallen door de groeperingen omdat u zich in het buitenland bevindt (verklaring volgend verzoek, vraag 18). Wat betreft het WhatsApp-bericht dat u ontving van de buurvrouw van uw moeder, dient te worden gesteld dat het slechts één bericht betreft en dit dan ook niet aantoonbaar is dat uw moeder meermaals werd benaderd door de groeperingen. Daarenboven is de inhoud van het bericht tegenstrijdig met uw verklaringen. In het bericht wordt er reeds gewag gemaakt van een aangifte, terwijl u in uw verklaringen stelt dat u uw moeder aanspoorde om klacht neer te leggen nadat u van het incident door uw buurvrouw op de hoogte werd gesteld (verklaringen volgend verzoek, vraag 18). Uit dit bericht blijkt dan ook duidelijk het gesolliciteerde karakter. Om deze diefstal aan te tonen legt u eveneens het bewijs neer van de aangifte bij de Cuerpo de Investigaciones Científicas, Penales y Criminalísticas (CICPC) (verklaring volgend verzoek, vraag 18). Het feit dat de klacht werd genoteerd toont aan dat men naar het verhaal van uw moeder heeft geluisterd. Dat de daders van de diefstal niet werden gepakt kan om allerlei redenen zijn, en toont nog niet meteen aan dat er sprake is van corruptie, zoals door u geopperd. Wat betreft de klacht, nota bene een kopie, van uw moeder moet er eveneens op gewezen worden dat dit stuk objectieve bewijswaarde mist aangezien de verklaringen afgelegd werden door uw moeder. U verklaart vervolgens dat uw moeder werd verwond aan haar arm, en legt hiervan een foto neer. Echter, op deze foto is enkel uw moeder te zien met een verband rond haar hand. De foto toont niet aan welke verwondingen, in welke omstandigheden uw moeder deze verwondingen opliep of dat uw moeder deze verwondingen zou hebben opgelopen door de colectivos. Daarenboven stelt u dat uw moeder moest verhuizen naar San Carlos naar aanleiding van doodsb bedreigingen van de groeperingen (verklaringen volgend verzoek, vraag 18). Om dit te staven legt u meerdere foto's neer van haar huidige leefomstandigheden. Echter, nergens toont u aan dat het huis op de foto's eigendom is van uw moeder. U legt geen enkel ander document neer om aan te tonen dat uw moeder daadwerkelijk verhuisd is. Wat er ook van zij, indien uw moeder effectief is verhuisd, is het daarenboven ook niet aangetoond dat dit door toedoen van de colectivos is of door het feit dat ze blijvend gevisieerd werd omdat u in het buitenland verbleef. Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er geconcludeerd worden dat u niet heeft aangetoond dat uw moeder werd aangevallen omdat u of uw dochter in het buitenland verblijven. Hoe dan ook betreft deze diefstal een feit van gemeenrechtelijke aard dat buiten het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie valt. Deze documenten ondersteunen dan ook geenszins uw verklaring dat men denkt dat u geld heeft omdat u in Europa verblijft (verklaring volgend verzoek, vraag 16). Dit betreft een blote bewering die u niet hard kan maken. In het kader van het arrest van de RvV werd hier bovendien gesteld dat u of uw dochter niet in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stonden voor hun komst naar België en er dus geen verhoogd risico is bij een terugkeer naar Venezuela.*

Vervolgens legt u in het kader van uw tweede verzoek verschillende documenten neer die uw bewering moeten staven dat het leven in Venezuela niets waard is en dat de situatie in Venezuela verslechterd is in vergelijking met uw vorige aanvraag (verklaring volgend verzoek, vraag 18).

Zo legt u een artikel van The Washington Post en Al Jazeera neer. Beiden handelen over de colectivos, die loyaal zijn aan president Maduro. U wilt met deze artikels aantonen dat u geen bescherming kan krijgen in Venezuela (verklaring volgend verzoek, vraag 18). In de artikels wordt er gewag gemaakt van enkele incidenten met colectivos, die vooral optreden tegen de opposanten. Gelet op het feit dat u nooit actief bent geweest voor een politieke partij, noch familieleden had die politiek actief waren of deelnamen aan een campagne, en gelet op uw eenmalige deelname aan een demonstratie (notities persoonlijk onderhoud, d.d. 05/11/2018, CGVS, p. 7 – 9), kan niet worden besloten dat u een politiek profiel van opposante heeft. Aldus verwijzen bovenstaande artikelen naar de algemene situatie en tonen deze geenszins aan dat u persoonlijk gevisieerd zou zijn door de groeperingen en bij terugkeer vervolging dient te vrezen.

Wat betreft het rapport van UNHCR uit 2010, handelend over het onderwerp 'bendegeweld' dient te worden gesteld dat dit document niet specifiek betrekking heeft op bendegeweld in Venezuela, maar het onderwerp algemeen besproken wordt. Wat betreft de gearceerde onderdelen, dient te worden gesteld dat het CGVS op zich erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat er veel landgenoten van u Venezuela hebben verlaten zoals u aanhaalt (verklaring volgend verzoek, vraag 18), doch blijkt uit de aard en/of de vorm waarin crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. Zoals reeds werd aangetoond heeft u geen politiek profiel van opposant, alsook heeft de RvV in haar arrest geconcludeerd dat u niet specifiek meer in het vizier van de autoriteiten, en aldus de bendes

bent gekomen. Zoals in het rapport ook wordt gesteld zijn er meerdere factoren van belang bij het bepalen of er al dan niet nood is aan internationale bescherming. Elk verzoek om internationale bescherming dient beoordeeld te worden op basis van zijn eigen merites, alsook is het van belang om de individuele omstandigheden van elke zaak te onderzoeken. U maakt nergens gewag dat u rechtstreeks het slachtoffer zou zijn geweest van de groeperingen. Dat u zich voor de diefstal ten aanzien van uw moeder steunt op het motief van aanzien te worden als iemand met geld omdat u in Europa verblijft (verklaring volgend verzoek, vraag 16), dient te worden gesteld dat dit reeds afgedaan werd als een blote bewering die u niet hard kan maken, alsook heeft u niet aangetoond dat dit het werk zou zijn van de groepering. Het louter verwijzen naar een algemene situatie volstaat dan ook niet om in aanmerking te komen voor internationale bescherming.

Vervolgens legt u ook een WhatsApp-bericht neer over EP, een Venezolaan die naar Orlando verhuisde en daar werd afgeperst door het CICPC, en een krantenartikel en Facebook screenshot over de moord op uw vriend RDG. Hoe betreurenswaardig beide incidenten ook zijn, u toont geenszins een link aan met uw persoonlijke situatie in Venezuela. Deze verwijzingen laten dan ook geen nieuw licht schijnen op de eerder gedane beoordeling van het CGVS en de RvV betreffende uw verzoek om internationale bescherming.

Wat betreft het artikel van VRT NWS over Salvadoranen op de vlucht voor bendegeweld dient te worden gesteld dat het artikel verwijst naar de situatie in El Salvador en geen betrekking heeft op de situatie in Venezuela, ongeacht uw bewering dat in El Salvador hetzelfde gebeurt als in Venezuela en Salvadoranen wel erkend worden (verklaring volgend verzoek, vraag 18). Een verzoek om internationale bescherming dient te worden beoordeeld ten aanzien van het land van herkomst, in casu Venezuela.

Tot slot legt u nog enkele artikels neer verwijzend naar de algemene situatie op vlak van politiek, gezondheid en voedselvoorziening. U legt een link naar een artikel van Human Rights Watch (HRW) – Events of 2018 neer, alsook een link naar een rapport van HRW – Venezuela's Humanitarian Emergency. Daarin benadrukt u het feit dat er ondervoeding is bij kinderen onder de vijf jaar en dat er een lage vaccinatiegraad is voor kinderen. Vervolgens verwijst u met een link naar een artikel van Amnesty International – Venezuela 2017/2018 en 2019 waar u eveneens de voedsel- en gezondheids crisis, meer specifiek ondervoeding voor jongere kinderen en kindersterfte, benadrukt. U verwijst vervolgens nog met een link naar een artikel van Amnesty International – Venezuela: Unattended health rights crisis is forcing thousands to flee. Over dit artikel dient te worden geconcludeerd dat u dit reeds neerlegde in het kader van uw beroepsprocedure van RvV. Dit betreffen echter allen artikels die verwijzen naar de algemene situatie in Venezuela. De benadrukte onderdelen van deze artikels hebben louter betrekking op uw socio-economische motieven, en meer specifiek verwijzend naar de gezondheidssituatie, die zoals in het arrest van de RvV werd gesteld, geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, zijnde ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Om als vluchteling te worden erkend, dient u immers aan te tonen dat u vervolgd werd om één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen vermelde redenen. In de mate dat u verwijst naar de gezondheidssituatie, waarover u overigens verklaart in goede gezondheid te verkeren (verklaring volgend verzoek, vraag 12), wijst het CGVS er op dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Betreffende de verwijzing naar uw dochter en haar pasgeboren kind (verklaring volgend verzoek, vraag 16), dient te worden opgemerkt dat uw dochter GPSA (OV xxx) op 17 februari 2020 een eigen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in België. Zoals eerder aangehaald wordt elk verzoek om internationale bescherming op basis van zijn eigen merites rekening houdend met de individuele omstandigheden van de verzoeker beoordeeld.

In het kader van uw huidige verzoek legt u aldus geen verklaringen af of legt u geen documenten neer die een ander licht zouden kunnen werpen op de eerder gedane vaststellingen door het CGVS en de RvV in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming.”

Waar verzoekster in geval van terugkeer naar Venezuela problemen vreest omdat zij in het buitenland heeft verbleven en er een beschermingsverzoek heeft ingediend, wijst de Raad erop dat dit element reeds in de beroepsprocedure in het kader van haar vorig verzoek werd onderzocht, zoals blijkt uit punt 4.2.1. De Raad ziet niet in op welke wijze en waarom een loutere herhaling van deze vrees die vroeger reeds werd beoordeeld en onvoldoende werd bevonden voor de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming, plots zou leiden tot een ander oordeel, laat staan een

nieuw element uitmaakt dat de kans aanzienlijk groter maakt dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Uit verzoeksters individuele omstandigheden samen genomen met de huidige algemene omstandigheden in Venezuela, blijken geen concrete aanwijzingen dat zij bij terugkeer problemen zal ondervinden met de Venezolaanse overheden of andere actoren omwille van verblijf in België. Er zijn geen ernstige en overtuigende indicaties dat verzoekster moet worden aangemerkt als iemand die op enige wijze in de negatieve aandacht van het Venezolaanse regime staat.

4.2.5. Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift naar de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela. In het kader van haar eerste verzoek oordeelde de Raad bij arrest van 21 januari 2020 met nummer 231 603 hierover in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, reeds: *“Verzoekende partijen kunnen niet stellen dat zij kwetsbare personen zijn die leefden onder bijzondere benarde, inhumane omstandigheden. Noch kunnen zij aantonen dat er omwille van de benarde sociaaleconomische omstandigheden in Venezuela een positieve intentie, of verregaande onverschilligheid, zou bestaan om hun persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te onderwerpen. Verzoekende partijen stellen evenmin dat zij geheel afhankelijk waren/zijn van overheidssteun (notities, p. 10), of die buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, terecht komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hun niet in staat stellen om te voorzien in hun meest elementaire behoeften, waardoor verzoeksters in een toestand van achterstelling zouden terecht komen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, “Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk”, § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, “Salah Sheekh / Nederland”, § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, “M.S.S. / België en Griekenland”, § 254). .*

De Raad neemt aan dat de ernstige tekortkomingen in het publieke voorzieningen geweld kan meebrengen, temeer gezien civiele groeperingen worden ingeschakeld bij de verdeling van goederen, voedsel en geneesmiddelen. Verzoekende partijen waren echter wel gehuisvest en leefden niet in armoede. De familie, moeder, broer en zus van verzoekster F., wonen nog in Venezuela (notities, p. 4-5). Bovendien is verzoekster F. een volwassen vrouw met diverse werkervaringen (verklaring DVZ, punt 12; notities, p. 6, p. 8). Ook ontving verzoekster F. vanuit het buitenland via haar dochter en zoon financiële hulp (notities, p. 10). Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om terecht komen in een toestand van zeer verregaande materiële behoeftigheid en dus terecht een onmenselijke of vernederende behandeling vrezen.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in voornoemde rapporten uit het administratief dossier of door verzoekende partijen neergelegd, wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekende partijen in concreto dienen aan te tonen dat zij in hun land van herkomst worden bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoeksters betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, alwaar zij in gebreke blijven.”

Met de loutere verwijzing naar de socio-economische crisis in Venezuela brengt verzoekster geen afdoende concrete, op haar persoon betrokken nieuwe feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op eerder gedane evaluatie van haar situatie en levensomstandigheden in dat land.

4.2.6. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Uit het geheel van de objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, besluit de Raad dat het geweld, dat in Venezuela wijdverspreid aanwezig is, voornamelijk politieel en crimineel geweld betreft dat niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)). Verder blijkt dat dit politieel en

crimineel geweld naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden gevisieerd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit gemeenrechtelijk crimineel geweld of politieel geweld is dan ook geïndividualiseerd en niet willekeurig. Dit politieel en crimineel geweld moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De verwijzing in het verzoekschrift naar de veiligheidssituatie in Venezuela is louter algemeen van aard en het is nog steeds aan verzoekster om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest Diakité.

Verzoekster is evenwel niet uit een van deze gebieden afkomstig. Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat thans in verzoeksters verklaarde regio van herkomst, namelijk Caracas, een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont dit ook niet aan.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in Valanecia, gelegen in de provincie Carabobo, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

4.2.7. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er *in casu* geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekster zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet. Een verder inhoudelijk onderzoek naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag dringt zich niet meer op nu het volgende verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard. De aangevoerde schending is om deze reden niet dienstig.

4.2.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werden gehoord op de DVZ. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid verklaringen af te leggen met betrekking tot de nieuwe elementen en kon zij nieuwe documenten neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Uit het voorgaande blijkt evenmin een schending van het redelijkheidsbeginsel.

4.2.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

de voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS